

ket, og den frygt, der ligger i miljøet, eller nervøsitet er måske et bedre ord, for, at man ikke kan få sine penge hjem, gør, at man lægger sig på den sikre midterbane, og det indsnævrer i virkeligheden det udbud og dermed indsnævrer det også den alsidighed, som teatrene skal byde befolkningen.

Til fru Bodil Kornbek vil jeg også sige tak for et meget engageret indspark her. Der, hvor Kristeligt Folkeparti tilkendegiver uenighed med forslaget, er jo, at vi meget klart siger, at vi ikke vil lukke teatre. Og det mener vi altså. Vi mener sådan set, at hvis vi hæver ambitionsniveauet, hvis vi gør det samme, som vi gjorde for dansk film for nogle år tilbage, så vil det måske vise sig, at der dårligt er teatre nok.

Dermed være ikke sagt, at man ikke kan organisere teatre på en ny måde. Vi er faktisk meget optaget af, at der skal spilles på de scener, vi har. Vi synes, det er utilfredsstillende, at man eksempelvis på Folketeatret lukker to scener. Vi synes, det er utilfredsstillende, at man på Gladsaxe Teater i perioder i teatersæsonen ikke spiller. Så vi er sådan set optaget af, at scenerne bruges. Hvordan vi så får organiseret ledelsen omkring det, jamen lad os snakke om det.

Vi er faktisk også optaget af at have nogle scener i København, som står til rådighed for det, jeg vil kalde trupper, altså ikke spejldertropper, vel, men skuespillertrupper eller for den sags skyld dansetrupper. Ligesom vi har spillesteder, hvor orkestre og bands kan komme ind, kunne man også forestille sig, at der var frie scener for grupper af skuespillere, der lavede noget selv. Det kunne vi måske bruge nogle af de scener til, som i dag ikke har så høje belægningsprocenter. Det er i hvert fald et tema, som vi efterfølgende har diskuteret, det er derfor, vi ikke har fået det skrevet ind.

Så alt i alt tak for en god debat til faktisk alle ordførerne. Vi har – og det er jeg da glad for, at også ordførerne har lagt mærke til – lagt meget arbejde i de her to beslutningsforslag.

Vi er helt bevidste om, at det ikke er en ny teaterlov, som er bundet sammen på alle led og kanter og sådan noget. Det hænger jo ganske enkelt sammen med, at vi ikke har et embedsapparat. Sådan er det at være i opposition, og det lever vi så i øvrigt glimrende med, for der er jo andre måder at få politikudvikling frem på.

Kl. 16.15

Men når vi har gjort så meget ud af det, hæn-ger det sammen med, at vi kerer os om teateret, og vi er bekymrede for teaterets udvikling som

dynamo for vores kultur, hvis vi ikke gør noget. Vi mener faktisk, at teaterets opgave er uvurderlig både for det enkelte individ og for samfundet som sådan. Det udfordrer; det skal stimulere; det skal provokere; det skal sætte tanker og følelser i gang; det skal bidrage til, at vi får værnet og udviklet vores sprog; det skal stimulere vores fantasi. Vi skal kunne spejle os i det rum, man sidder i, når man er i teateret, og finde nye forståelser, nye erkendelser i forhold til den samfundsudvikling, vi er i, og som ikke alle kan forstå. Og det skal være med til at give os en identitet som individ, som folk, så vi også er i stand til at flytte os i et internationalt samfund.

Det er vores opfattelse og min opfattelse, at det netop er ved hjælp af oplevelsen i et teaterum, hvor man kan sætte sig tilbage og blive provokeret, stimuleret, at man faktisk bedre bliver i stand til at forstå nye sammenhænge og få udvidet horisonten. Den har vi så hårdt brug for at få udvidet i den komplekse verden, som vi er i, og som bevæger sig hele tiden.

Derfor synes vi, at teateret er en helt uundværlig del af vores samfund, og det er derfor, vi gerne vil bruge penge på det. Vi vil gerne bruge flere penge på det, men vi har jo så også en økonomisk ansvarlighed. Vi tror i og for sig også, at den milliard, der allerede bruges på teateret, ville kunne bruges bedre. Det er vi sådan set ret overbeviste om.

Vi tror også på, at hvis vi fremmer vækstlaget og tør det nye og det eksperimenterende, så er der så meget talentmasse og så meget kraft i vores skuespillere, i vores sceneinstruktører, i vores dramatikere, i vores ledelse og teaterledelser, at vi virkelig ville kunne blive sat ikke bare på danmarkskortet, men også på verdenskortet på samme måde, som vi har gjort det med filmen, selv om man ikke på nogen måde kan sammenligne de to kunstarter.

Så tak for debatten, tak for bemærkningerne, tak for, at regeringen nu sætter toget på skinner, men lad det gerne køre lidt hurtigere.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, og så er der to korte bemærkninger. Den første er fru Louise Frevert og derefter fru Ester Larsen – og så fru Bodil Kornbek. Så blev det tre.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Ja, teater er jo ikke en stationær genstand. Det er en genstand i konstant bevægelse, og den tager bestik af strømninger og tendenser og nye toner.